

toplumsal özgürlük

10 TL / Eylül 2024

Varlık yokluk savaşını kazanalım!

Savaşlarla sarılmış coğrafyanın kaderi işte bu bir tek savaşa bağlı. Bu savaş sermayeye karşı emeğin, talana karşı doğanın, patriyarkaya karşı kadınların, zulme karşı çocukların, tekçiliğe karşı farklılığın savaşı.

Mücadele öyle bir döneme girdi ki kelimenin gerçek anlamıyla varlık-yokluk savaşındayız. Sermayeye en parlak dönemini yaşatan iktidar ardına devletin resmi gücünü de alarak milyonlarca insanı yoklukla ve yok etmeyle tehdit ederek varlığını esir alma derdinde. Orta Vadeli Program (OVP) ile sermayenin tahakkümünü güçlendirmeyi hedefleyen Saray rejimi çalışanlara kölelik düzeyinde şartları dayatarak yoksulluğu derinleştiriyor. Dayatılan sadece düşük ücretler değil. Sefalet ücretleri ile beraber insanlık dışı çalışma koşulları hem sömürünün artmasını

hem de köleleşen bedenlerin yok pahasına emek piyasalarında sürünmesini de beraberinde getiriyor. Bu koşullarda çalışarak var olmak imkansız, ancak yok olabiliriz.

Yok olmamak için diren
İşte İSİG Meclisi'nin verileri ortada. İş cinayetleri her ay artıyor. Çalışma koşulları ağırlaşıkça iş cinayetlerinin arttığı bir gerçek. İşçinin emeğini sömürmek yetmiyor artık kanını da içiyor sermaye. İşte bu yüzden yeni uyum kuralları getiriyor Yemeksepeti. Daha çok sömürmek için. Ve bu yüzden direniyor moto kuryeler. Yok olma-

mak için. Bu duruma engel olacak tek çıkar yol ise örgütlü mücadele. İşçilerin bu çıkar yol ile buluşmaması için sendikalaşan her iş yerinde bir işçi kıyımı yaşanıyor. İşte Somada Fernas Madencilik işçileri, işte Polonez işçileri, işte Carrefour-Sa Depo işçileri ve daha nice örnek. Hepsi sendikalı olduğu için işten çıkarılan ve bu duruma karşı direniş başlatan iş yerleri. Yok olmamak için direniyorlar. Kazananlar direndiği için kazanıyor.

Tesadüf mü?
Bu öyle bir varlık yokluk savaşı ki sadece emek değil

çocuk, ağaç, kedi, köpek, yaşama dair her şey bu savaşın hedefte olan bir nesnesi ve aynı zamanda da çoğunluğu oluşturan öznesi. Narin Güran'ın başına gelenler de sokaktaki hayvan dostlarımızın uğradığı zulüm de Hatay'da Çiğdem Mutlu Arslan'ın zeytin ağaçlarının gasp edilmesi de Konyada üstünde olan her şeyi yutan korkunç obruklar da tesadüf değil. Hepsi bu varlık yokluk savaşında iktidar cephesinin yok etmeye ayarlı politikalarının bir sonucu. Sermaye-Saray el ele yaşama dair ne varsa sömürerek yok etmeye kilitlenmiş durumda. Buna

karşı varlık mücadelesini sürdüren milyonlarca işçi, emekçi, emekli, kadın, çocuk, kedi, köpek, ağaç, taş, toprak olarak kazanmak mecburiyetindeyiz. Savaşlarla sarılmış coğrafyanın kaderi işte bu bir tek savaşa bağlı. Bu savaş yaşamı yok etmek isteyenlerin siyasal iktidarına karşı var olmak isteyenlerin savaşı. Bu savaş sermayeye karşı emeğin, talana karşı doğanın, patriyarkaya karşı kadınların, zulme karşı çocukların, tekçiliğe karşı farklılığın savaşı. Bu savaş faşizme karşı. Yaşamın devamı için varlık yokluk savaşını kazanalım!

Nereye gidiyoruz?

Oğuzhan Kayserilioğlu

Küresel, bölgesel ve yerel düzeyde, toplumsal ve siyasal gerçekler sürekli olarak kendi yıkıcı potansiyellerinin uç noktalarına doğru hareket ediyor. Kurulu dengelerin kalıcılık niteliği zayıflıyor, yeni dengeler kendisini dayatıyor ve ama onlar da daha kurulurken yeni olası dengeler tarafından zorlanıyor. Sürekli yenilenerek akan toplumsal ve siyasal süreçler her ne kadar kendi yıkıcı sınırlarına doğru ivmeleneler de elbette hemen hedefine ulaşmıyor, ulaşmıyor, hatta üstüne yüklenen yeni gerilimlerle çarpışarak yeni hallerle bürünüyor, yeni hedeflere akmaya başlıyor.

(...) Devamı 4. sayfada

Mutabakat metninin “mutasyon”u

Ferhat Toros

Bir “şey” den özgür olmak; bir şey “yapma” özgürlüğü anlamına gelmiyor! 28 Ağustos'ta Kerkük'te Türkiye'ye ait SİHA'nın Irak Hükümeti'nce düşürülmesi mutabakat mekanizmasının işlemediğini gösteriyor. Bir anlamıyla 6 aylık dönemin sonunda mutabakat adımlarının “muta (SİHA)syona uğradığı” söylenebilir.

(...) Devamı 5. sayfada

Ukrayna'nın Kursk operasyonu ve Rusya'nın durumu

Efecan Özcan

Ağustos ayında, Büyük Anayurt Savaşı'ndan bu yana ilk defa Rusya topraklarına bir başka devlet tarafından harekât gerçekleştirildi. Geçen yıl Belgorod ve Bryansk bölgelerinde, Ukrayna tarafında savaşan “Rus” oluşumları tarafından çok sayıda baskın düzenlendi.

(...) Devamı 6. sayfada

Kılıçlar çekilirken

Şimdi iktidar olmaktan uzak olan bu çıkışın bir önemi var mı acaba? Elbette var.

Hasan Durkal

Kara, deniz ve hava harp okulundan mezun olan subayların mezuniyet törenlerinde fiili bir durum gerçekleşti. Geçmişte birçok defa gerçekleştiği ancak 15 Temmuz 2016'daki darbe girişimi sonrası bir daha gerçekleşmediği ifade edilen bir fiili yemin ritüeli beraberinde birçok tartışma getirdi. Söz konusu yemin, törenin resmi akışı bittikten ve törene katılan cumhurbaşkanı ile diğer devlet görevlileri alandan ayrıldıktan sonra fiili bir şekilde

gerçekleşti. Subaylar kılıçlarını havaya kaldırarak “laik, demokratik Türkiye Cumhuriyeti'nin bağımsızlığına, ülkenin bölünmez bütünlüğüne, yüce Türk ulusunun namus ve şerefine, aziz vatanın bir karış toprağına uzanacak eller karşısında duracaklarına kılıçlarının daima keskin ve hazır olacağına” dair ant içtiler.

Geç gelen tepki
Olayı takip eden günlerde iktidar kanadı olaya düşük tonda tepkiler verse de aradan geçen bir haftanın sonunda Erdoğan

İmam Hatipliler Kurultayı'nda yaptığı konuşmada sertliği arttırdı: “Malum mezuniyet töreninde bazı istismarcılar ortaya çıktı, kılıçlar çektiler. Bu kılıçları kime çekiyorsunuz? Ordumuza zarar verecek bir durumu görmezden gelmez, gerekli adımları mutlaka atarız. Birkaç kendini bilmez evelallah temizlenecek. 30 kişi olur, 50 kişi olur, kim olursa olsun temizlenecek.”

(...) Devamı 2. sayfada

Spordan siyaset çıkarsa geriye ne kalır?

Ekolojiden, ekonomiye, sanattan spora kadar her alan siyasetin gerilimleri ile yüklü.

OVP'nin bir yıllık sonucu

Son bir yıldır OVP, iktidar bloğu ile diğer toplumsal kesimler ve sınıflar arasındaki güç dengesini belirledi.

Çağrı-İş Sendikası Başkanı Cihan Sezer:

“Örgütlü olmak zorundayız; İnsanca yaşam-çalışma koşullarına kavuşmak için de başka yolumuz yok.”

POLİTİKA

Kılıçlar çekilirken

Tablonun geneline bakacak olursak Türkiye'deki kurucu unsur olan ordunun içerisinde klikleşmenin iyice belirginleştiği bir kez daha tescillendi. "Mustafa Kemal'in askerleriyiz." sloganı bir toplanma alanı yaratıyor ve her ne kadar bu toplanma alanı iktidar olmasa da ülkenin kurucu kodlarında yer aldığı için dağılmıyor da.

Hasan Durkal

(...) 1. sayfadan devam

Soruyu, "Bu kılıçları kime çekiyorsunuz?" şeklinde sorması ve olayı üzerine alınması son derece normal. Çünkü belli ki kılıcın muhataplarının başında kendisi geliyor. Kılıcın modern Türkiye ve geç Osmanlı tarihindeki yeri mühimdir. Öyle ki günümüzde devletlerin gelişen teknoloji ile aldıkları ultra modern görüntü, en ileri teknolojilerle, en gelişmiş savaş teknolojileriyle donanmaları kılıcın alegorisini düşürmüyor. Kılıcın temsil ettiği siyasi/askeri güç, modern Türkiye/Osmanlı tarihini belirleyen en önemli tarih yapıcı öğelerden birisidir. Kılıçların çekilip söz konusu yeminin içilmesi, beraberinde yeni bir darbe tartışması getirdi. Evvela şunu söylememiz gerekir ki orduda topyekün bir darbe süreci yok. Böyle olması için çok daha karmaşık süreçler içerisinde olmamız gerekiyor. Yine de bu kılıçlı çıkış tarihsel olarak incelemeye değer. Geçmiş bugündür.

Töre ve ordu

Uzun çağlar boyunca göçer üretim tarzında örgütlenen ve siyasal formasyonu buna

göre şekillenen kadim Türk toplumunda silahlı güçler bu ekonomik faaliyet biçimi içerisinde özel bir önem kazanmış ve bu tarihsel olgu her çağda o çağın kendi özgünlüğüyle yeniden biçimlenmiş, şekillenmişti. Göçebe Osmanlı toplumunda da ekonomik faaliyetin bir sonucu olarak yeniden üretilen bu töre, İslam hukuku ile birlikte Osmanlı sosyal yapısını belirleyen önemli bir faktördü. Osmanlı'nın sınıfsal kompozisyonu içerisinde merkezi bir güç haline gelen ordu, modern Osmanlı döneminde de modernleşmeye öncülük edecek en önemli güç idi. İşte Kemalizm bu tarihsel gerçeklik içerisinde gelerek modern Türkiye'yi kurmuş, kapitalizme geçişi bizzat ordu kurumu öncülük etmişti. Ne var ki bu öncülük aynı zamanda ayrıcalıklı bir siyasal konum getiriyor, ordunun siyasete şekil verme ve ayrıcalıklı konumunu sürekli pekiştirme, tehdit altında hissettiği zaman da harekete geçme reflekslerini ürettiyordu. Kurucu kadrolar askerdı ve Türk modernleşmesine çoğunluğu asker kökenli kadrolar öncülük etmişlerdi. Bu öncülüğe eşlik eden ideolojik muhteva da devletin kurucu ideolojisi olarak şekillendi.

AKP'li yıllarda dönüşüm

AKP'li yıllara kadar gelen darbeler tarihi bu tarihselliğin ürünüydü. AKP uluslararasılaşmış sermayenin neoliberal ihtiyaçları çerçevesinde devlet mimarisinde kimi değişikliklere ihtiyaç duymasının ardından kullanılan koçbaşı idi. Bugüne dek ayrıcalıklı konumunu korumak için darbeler düzenleyen, muhtıralar yayınlayan ordu kurumunun bu özel konumu, AKP/Cemaat koalisyonu ile bitirilmeye, ordu ehlileştirilmeye çalışılmıştı. Bu, büyük oranda başarılıydı. Sonrasındaki hikâyeyi hepimiz biliyoruz. AKP-Cemaat koalisyonunun çatlamasının ardından oluşan devlet krizi ve yeni koalisyonların ortaya çıkışı... 2016 sonrası Kemalist klikler Erdoğan'ın zayıflayan konumundan hareketle Erdoğan'ı koalisyon masasına oturtmuş ve kimi tavizler koparmışlar ama kendileri de birçok taviz vermek zorunda kalmışlardı. Günümüze kadar süren bu özgün koalisyon işte son olarak kılıçlı yemin olayında yaşandığı gibi kendi özgünlüklerini yaratıyor. Bu özgünlük darbe yapmaya siyasal ve iktisadi olarak gücü yetmeyen, ama varlığını ve tarihsel konumunu

sürekli hatırlatmak zorunda kalan ordu merkezli Kemalist kliklerin zaman zaman ortaya çıkan (mesela Amiraller Bildirisi) ifade biçimleriyle kendilerini ortaya koyuyor. Öyle ya, Allah'ın bir lütfü olan 15 Temmuz'un yarattığı fırsatlar ordunun geleneklerine, kendisini yeniden üretme kapasitesine darbeler indirmesi için bulunmaz fırsatlar sundu. Askeri okullar kapatıldı, Milli Savunma Üniversitesi kuruldu ve başına Erhan Afyoncu gibi karikatür bir figür atandı. Ordunun el değiştirmesi amaçlanıyordu.

Kılıçların çekilmesi ne getirecek?

Şimdi iktidar olmaktan uzak olan bu çıkışın bir önemi var mı acaba? Elbette var. Şu ana kadar aktardığımız özeti özetleyen süreç birçok krizden, dünyanın içerisinde bulunduğu siyasal atmosferden soyutlanarak aktarıldı. Tablonun geneline bakacak

olursak Türkiye'deki kurucu unsur olan ordunun içerisinde klikleşmenin iyice belirginleştiği bir kez daha tescillendi. "Mustafa Kemal'in askerleriyiz." sloganı bir toplanma alanı yaratıyor ve her ne kadar bu toplanma alanı iktidar olmasa da ülkenin kurucu kodlarında yer aldığı için dağılmıyor da. Şimdi bu toplanma alanı ile bunun karşısında İslami referanslarla yer alan toplanma alanının mücadelesi yakın gelecekteki olayları belirlemeye devam edecek, bu sancı sürecektir. İkinci olarak; teğmenler hakkında bir soruşturma açıldığı bilgisinin basına yansımalarının ardından Erdoğan'ın bu unsurları ordudan temizleyeceğine açıklaması ve böyle bir şeye girişmesi sürecin en kritik noktası olacaktır. Olası bir ihraç/cezalandırma ordu içindeki bu genç subayları daha fazla kahrlandıracaktır. Bu durum kılıç çıkışının etkisini arttıracaktır.

Hatırlanacağı gibi Erdoğan Amiraller Bildirisi sürecinde düşük tonda tepki vermeyi kabul etmek zorunda kalmıştı. Ama krizlerin tahrik edici gücü onu bu sefer daha fazla hata yapmaya zorluyor. Belki de ihraç etmek hata değil zorunluluktur. Çünkü olayları sineye çekmek de Erdoğan'ın Kemalist muarızlarına moral gücü verecektir. Görünüşe göre olası bir cezalandırma süreci olayları büyütecek, Erdoğan öncülüğündeki koalisyonun bir türlü kuramadığı tam hegemonya bir başka hegemonya alanıyla daha fazla baskılanacak. Ekonomik krizin devasa yıkıcı etkileri de düşünülünce Erdoğan'ı zor günlerin beklediğini söylemek güç değil. Karşılıklı didişme sürecinden halka daha fazla ızdırıp dışında bir şey düşmeyeceğini anlamak içinse kâhin olmaya gerek yok.

Spordan siyaset çıkarsa geriye ne kalır?

Spor gibi başarı ve yetenek kışkırtmalarının ön planda olduğu bir alanda bile kadrolaşma yoluna giden iktidar güçleri Olimpiyat gibi organizasyonları bile birer turistik gezi fırsatı olarak değerlendiriyor.

Haluk Koşar

Ülkede yaşamın her alanı siyasetin yarattığı krizlerle boğuşuyor. Ekolojiden, ekonomiye, sanattan spora kadar her alan siyasetin gerilimleri ile yüklü. Kimse kendi özgün sorunlarıyla baş başa kalamıyor. Hangi taşı kaldırsanız altından iktidar cephesinin kriz üreten bir uzantısı çıkıyor. İktidarın spora uzanan elleri rant paylaşımı için efor harcadığı için sportif başarı ikinci plana itilmiş vaziyete. Spor gibi başarı ve yetenek kışkırtmalarının ön planda olduğu bir alanda bile kadrolaşma yoluna giden iktidar güçleri Olimpiyat gibi organizasyonları bile birer turistik gezi fırsatı olarak değerlendiriyor. Bu gezilerin sonuncusunda milli sporcular 40 yıl sonra ilk defa altın madalya kazanmadan ülkeye döndüler. Geriye Saray beslemesi Okçular Vakfı'nın bu branşta yarışan sporcuları nasıl ekarte ettiği, kadın voleybol takımında son anda yaşanan değişik ile ırkçılığa varan açıklamalarıyla gündeme oturan

sporunun kadroya alınması ve hemen hemen her branşta kaybedilen karşılaşmalar kaldı.

İktidarın futbolu

İktidar olma perspektifini başına geçtiği alanın içini boşaltarak çürütmekten ibaret gören bir koalisyon için rekabet, çeşitli iktidar alanlarında kendi aralarında yürüttükleri mücadelenin adı. Bu rekabet alanlarından bir tanesi de futbol ve burada süren mücadele yeni değil. Hem kitleleri konsolide eden yönüyle hem de ekonomik karşılığıyla futbol AKP öncesinden beri iktidar güçlerinin radarında hep olmuştur. Takımlara lig yükseltme vaadinin en yaygın seçim yatırımları arasında olduğunu hatırlayanlar vardır.

Bugün ise futbol, iktidar cephesi arasındaki kavganın mevzilerinden bir tanesi olarak karşımıza çıkıyor. Pastadaki pay artık eskisi gibi sadece futbolcu alıp satmaktan ibaret değil. İşin içine dünya ölçeğinde oynanan bahis de girdi. Bahis ile birlikte sadece paralı yöneticilerin kulüp

yönetimlerine yerleşip siyasi ve ticari ilişkilerini geliştirdikleri dönem nitelik değiştirerek uluslararası bir ilişkiler ağı içinde yerini aldı. Bu ağ kara para aklamaktan bahis baronu cinayetlerine kadar uzanan geniş bir alanı kaplayacak karanlığa sahip. İşte bugünün iktidar ilişkileri yumağının bir ucu bu karanlığa açılırken diğer ucu Kalyonlar, Demirörenler, Limaklar gibi iktidar kuluçkalarında semiren holdinglere çıkıyordu.

TFF'yi kim kaybetti?

TFF'nin Saray tarafından atanmış eski başkanı olan Mehmet Büyükekşi son kongrede yerini Hacıosmanoğlu'na bırakırken iktidar partisi kaybetmiş gibi gözükse de iktidarı oluşturan güçler açısından kaybedilen bir durum olmadı. Mafyanın meşru ve hatta kurduğu şirketler vasıtasıyla yasal görüldüğü bir durumda futbolun yönetimi de tam olması gerekeni yaptı ve idareyi ele aldı. Yeni başkanın Trabzonspor başkanlığı yaptığı dönemde uyguladığı mafyatik yöntemler ve ülkenin önemli mafya gruplarıyla ilişkileri

ile iplerin kimlerin eline geçtiği artık net. Bu iktidar savaşının kaybedeni ise futbol oldu. Bundan beş sene önce Trabzonspor'da Albayrak-Soylu üzerinden kapanan güçler bugün de Büyükekşi-Hacıosmanoğlu üzerinden bu kavgayı devam ettiriyor. Mafyanın ve yasadışı gelirin bu kadar yoğunlaştığı bir dönemde TFF seçimlerinde kulislere citir atan isimlerden birinin Soylu olması ise tüm bu tablo içinde tesadüf olmasa gerek. Daha ligin ikinci haftasında İzmir'de oynanan Göztepe-Fenerbahçe maçında yaşanan olaylar bu çatışmaların bir yansıması. Herkes kendi hamlesini, tuttuğu alanlar üzerinden gerçekleştiriyor. İktidar mücadelesi birbirine dolanmış bir yün çilesine benziyor. Futbolda taşlar 3 Temmuz 2011 tarihinde düzenlenen operasyondan sonra yerinden oynadı. Ardından gelen süreç İstanbul oligarşisine karşı Saray'ın ipleri ele geçirdiği ama her şeye de hakim olmadığı bir dönemi getirdi. Bugün bu hakim olamama hali her fırsatta yeni bir

krizi de beraberinde taşıyor. Çilenin karışıklığı her krizi birbirine bağlıyor. Aralık ayında Riyad'da yaşanan forma sorununun nasıl hızla siyasete sallaşarak rejim krizi haline dönme ihtimali halen hafızalarda canlıdır. İzmir'de yaşananlar sonrası Fenerbahçe başkanı Ali Koç'un kapağı MHP merkezine atarak Bahçeli ile görüşmesi sermayenin doğal bir refleksi. Devlet Bahçeli ile onu ziyaret eden Fenerbahçeli arasındaki ilişki tamamen sınıfsal ve tarihsel bir ilişki. Bu ziyaret ise iktidar güçleri arasındaki çatışmanın bir sonucu. Ali Koç'un MHP'li olmasının ya da olmamasının hiçbir önemi yok. Önemli olan kimin sermayenin emrinde olduğu. Günün sonunda spordan siyasete çıkarttığımızda geriye bir posa kalıyor. İktidar güçleri için spor, siyasi ve ekonomik çıkarların devamını sağlamak için kazanılacak bir güç alanı olmaktan öteye gitmiyor. Spor, branşların gelişiminden ziyade Alpay Özalan gibi fedai kadrolarının devşirmesine yarıyor ancak.

UMUTSUZLUĞA DEĞİL TÖP'E ÖRGÜTLEN
HAYDİ ŞİMDİ
FORMU DOLDUR, TÖP'E ÜYE OL,
ÇETE DÜZENİNİN YIKILIŞINA ÖRGÜTLÜ MÜCADELE İLE
İMZANI AT!

Form için kodu tarat

★
TÖP

TOPLUMSAL ÖZGÜRLÜK PARTİSİ

Kanlı yasaya karşı mücadele sürececek

Bu kritik dönemeçte; ne yapmalı sorusu tayin edici bir mana taşıyor. Halk başından beri bu katliam yasasını sokakta veto ediyor. Ama şimdi bu vetoyu örgütlü bir güce dönüştürmekle, “Yasa meclisten geçti ama sokaktan geçemeyecek” şiarını yerellerde örgütlemekle yükümlüyüz.

Perihan Koca

İktidar ayakta kalabilmek için faşist rejimi kurumsal-laştırmak istiyor. Bunun için de faşizmi gündelik yaşamda toplumsallaştırma gayreti içinde. İhtiyaç duyduğu toplumsal iklimi an be an örgütleyiyor. AKP'nin “Türkiye yüzü vizonu” dedikleri şey sadece bir seçim propaganda söylemi değil, siyasi iktidarın yürüdüğü rejimin inşasında açılmış bir parantez. O parantez rejimin inşası için gerek duyulan aparatlarla doldurulmak isteniyor. Faşizmi kurumsallaştırmak için önce ölümü kurumsallaştırmaya, gündelik yaşamda şiddeti olağanlaştırıp gündelik olanın sıradan bir parçası haline getirmeye çalışıyorlar. Topluma büyük travma dalgaları ile çok yükleniyor. Kitleler travmatize edilerek çok tedavisi ile aşılanıyor.

Sadizmi gündelleştirmek

Daha yasanın mürekkebi kurumadan yaşananlar bunun kanıtı. Niğde'de Altındağ'da yani aslında ilkin AKP belediyeleri başta olmak üzere yurdun dört bir yanında şiddet, istismar, ölüm, cinayet ülkenin normali haline getiriliyor. İşte bu yüzden yasayı acelele geçirdiler. Yasayı acelele geçirmek terah değil zorunluluktur bir bakıma. Çünkü bizim anlam veremediğimiz acelecilik

ve ısrarın onlar açısından zorunlulukları var. Onların evreninde bu yasal değişiklik hedefe ilerlemek konusunda zorunlu ve acil bir adım. Vahşeti, şiddeti, sadizmi gündelleştirmek için bu zorunlu. Tam da bu noktada yasanın yürürlüğe girmesiyle birlikte AKP'nin faşist rejime statü kazandırma yürüyüşünde “normalleşme” sürecinin kapıları açılmış vaziyette. Altındağ'da açığa çıkan görüntüler patileri, kafaları keşilmiş, bağırsakları ortalığa saçılmış, ağır bıçak darbeleri ile işkenceyle öldürülmüş köpek cesetleri görüntüsü... Bu ölüm sergisini Edirne Uzunköprü Belediyesi'nin çöplüğüne poşetlere sıkıştırılıp atılmış 15 köpek cesedi, Manisa Salihli'de Muzaffer Şen isimli şahsın yavru kedileri paspas sopasıyla vahşice darp ederek öldürmesi, Silivri'de zehirlenerek öldürülen köpekler, Kocaeli Belediyesi'ne ait aracın yolda yatan bir sokak köpeğini acımasızca ezerek öldürmesi izliyor.

Yasa meclisten geçerek yasalaştı diye elimizi kolumuzu bağlayıp oturmayaacağız. Mücadele sürececek.

Yeni bir süreç mi?

Birincisi yaşananlar yeni değildir, alışkın olduğumuz şiddet dünyasının veçheleleridir. İşçi ve kadın cinayetlerinin, gündelik şiddetin türlü biçimlerinin, gündelik yaşamın akışında sürekli ortaya çıkan ve kaza olarak nitelendirilen ama her biri ayrı bir ihmalin ve/veya neoliberal uygulamanın sonucunda zaten ölüm sokaklarda kol geziyor. İzmir'de elektrik akımına kapılarak ölen yurttaşlarımızla maden göçüğünde ölen işçilerin, İstanbul Sözleşmesi'nden geri çekilmesiyle iyice artan kadın cinayetlerinde katledilen kadınlarla Niğde'de uzuvları kesik bir şekilde gömülen köpeklerin kaderi birdir. Hepimiz neoliberal kapitalist dünyanın içerisinde bulunduğu krizlerin cinayetleriyle ölmekteyiz. Ama ikincisi yaşananlar bir bakıma yenidir. Toplu köpek mezarlığı bu ülkede çok az kişinin bildiği bir olguydu. Üstelik bu çok az kişi yıllardır haykırıyordu ve ama

sesleri çok az duyuluyordu. Artık hemen yasanın ardından çok daha fazla köpek katliamı yapılmaya başlandı ve bu katliamlar o kadar çoktu ve o kadar vahşiydi ki kimsenin üzerlerini örtme gücü yoktu. Sokakta gezen canları hedefine almış ve arkasına yasal dayanak almış bir katliamcı akıl var. Bu katliamcı aklın ülkenin dört bir yanında tetikçileri türedi. Aslında türetildi. Bu yaygınlık ve bu örgütlülük daha önce olmamış bir düzeye geldi. Bu bakımdan da yeni bir şeyle karşı karşıyayız. Yasa meclisten geçerek yasalaştı diye elimizi kolumuzu bağlayıp oturmayaacağız. Mücadele sürececek. Hayvanları gerçekten korumakla yükümlü bir yasa zorunlu bir ihtiyaç. Bu ihtiyacı karşı-

lamak için çalışmaya devam edeceğiz. Mücadele uzun solukludur, sabır gerektirir. Ama en önemlisi örgütlü güç gerektirir. Bu kritik dönemeçte; ne yapmalı sorusu tayin edici bir mana taşıyor. Halk başın-

dan beri bu katliam yasasını sokakta veto ediyor. Ama şimdi bu vetoyu örgütlü bir güce dönüştürmekle, “Yasa meclisten geçti ama sokaktan geçemeyecek” şiarını yerellerde örgütlemekle yükümlüyüz.

Mutabakat metninin “mutasyon”u

İmzalanan mutabakatlar la öyle sanıldığı gibi ortak mücadele mekanizmasının oluşmadığını, dolayısıyla ortada bir “merkezi mücadele” koordinasyonun da kurulamadığını saptayabiliriz.

Ferhat Toros

(...) 1. sayfadaki devam

AKP-MHP İktidar kaynakları bu Kuzey Irak'taki güvenlik politikalarına, “Kalkınma Yolu Projesine” vurulan darbe olarak niteliyor. Ama yerel kaynaklarca da doğrulan, Irak Hükümetine bağlı Kerkük bölge komutanlarının soğukkanlı açıklamalarına bakılırsa olay bir skandaldan öte bir sabotaja işaret edici özellikleriyle, bilerek istenerek yapıldığının göstergesi.

Neler olmuştu?

Son 15 günlük kısa süreçte baktığımızda neler olmuştu? Şöyle bir gözden geçirelim. 15 Ağustos 2024 Tarihinde Irak Hükümetiyle Ankara'da “güvenlik” başta olmak üzere çeşitli konularda “mutabakat metni” imzalanmıştı. Başka bir diplomasi hamlesinde de Türkmen cephesi başkanları Ankara'ya davet edilmiş, Kerkük valisinin YNK Kürtlerinden doğru olmaması, Kürt kökenli valinin meşrulaştırılmaması yönünde girişimler başlatılmıştı. Türkiye bu mutabakat çerçevesinde ve diplomasisilerinden sonra hızla “Kerkük Valiliği” sorununa

müdahil olan yerden SİHA'larla uçuşlar yaptı. “Terör örgütü Kerkük'te yapılanıyor” belirlemesiyle bu uçuşlarını gerekçelendirdi. Irak Hükümeti de bu durumu “egemenliği ihlal” çerçevesinde değerlendirerek SİHA düşürülmesi hamlesini gerçekleştirdi. AKP-MHP iktidarının Ortadoğu politikalarında hep süregelen “ben yaptım oldu”, benim SİHA'larım var yedi düvele hâkim olabilirim; atalarımız Osmanlılar nasıl hâkim olduysa bizde “Yeni Osmanlı” fetihçiliğiyle Ortadoğu'da “bölgesel emperyal güç oluruz” gazlarıyla yürümüyor, böylesi “ruh uçkun” lukları sorunları daha da derinleştiriyor.

22 Nisan sonrası

Erdoğan'ın 22 Nisan 2024 tarihinde Bağdat ziyareti sonrası bir dizi gelişmeler yaşanmıştı. Önce “Irak'ta çok güzel gelişmeler oluyor” müjdeli sözlerle konuşup, sonraki adımlarla da Kuzey Irak'ta bu yaz “sınır güvenliği” sorunumuzu çözeceğiz” demişti. Bu kapsamda KÖH'e karşı birlikte mücadele etme anlaşması yapıldı ve KÖH ile bağlantılı olduğu düşünülen Kürt, Ezidi partilerine faaliyet yasağı getirildi. Bu AKP-MHP iktidarınca memnuniyetle

karşılandı. Hakan Fidan durumu “komşularımız nihayet terörle mücadele de empatik pozisyona gelmiştir” şeklinde ifade etti. Derken Rusya Kobani yakınlarında yeni bir üs kurdu; ki bu Esat'la olası bir normalleşme ve Kürt özerk bölgelerine karşı ortak mücadele Türkiye'nin çıkarına olabilecek bir adım demektir. Tüm bu “memnun” gelişmelerin zirvesi 15 Ağustos 2024 Ankara'da gerçekleşti. Türkiye'ye gelen Irak Hükümeti yetkilileriyle bir dizi mutabakatlar imzalandı. Askeri güvenlik, terörle mücadelede ortak merkez koordinasyon, Dicle ve Fırat'ta bırakılacak su miktarı, vize muafiyeti vb. konularda...

Eli her yere uzanamıyor

Kerkük semalarında TSK'ya ait SİHA'nın düşürülmesi Türkiye'nin elinin o kadar da uzun olmadığını gösteriyor. Üstelik Türkiye yanlış adımlar attıkça Kerkük bölgesinde Haşdi Şabi'nin ve dolayısıyla bölge deki en büyük rakibi İran'ın etkisi artıyor. İmzalanan mutabakatlar la öyle sanıldığı gibi ortak mücadele mekanizmasının oluşmadığını, dolayısıyla ortada bir “merkezi mücadele” koordinasyonun da kurulamadığını saptayabiliriz. Ayrıca

Beşikada güvenliği Irak Hükümeti'ne bırakarak da bölgede sanıldığı gibi “sevindirici gelişmelerin, inisiyatif almada güçlenmenin yaşanmadığını tespit edebiliriz. Kürt bölgelerinde sorunları çözen

bir “yaz dönümü” yaşanmadı; ama iktidarın yanlış politikaları (barışta değil çatışmada ısrarı) Ortadoğu'da “Yeni Osmanlı” hayallerinin suya düşüş uğrağının ruh hallerine doğru gidiyor.

POLİTİKA

Oğuzhan Kayserilioğlu

Küresel, bölgesel ve yerel düzeyde, toplumsal ve siyasal gerçekler sürekli olarak kendi yıkıcı potansiyellerinin uç noktalarına doğru hareket ediyor. Kurulu dengelerin kalıcılık niteliği zayıflıyor, yeni dengeler kendisini dayatıyor ve ama onlar da daha kurulurken yeni olası dengeler tarafından zorlanıyor.

Nereye gidiyoruz?

Her şey yıkıcı bir zeminde hareket halinde, ama bu hareketlerin hepsi öyle bir yapısal eğilimin içinden geliyor ki, onca yıkıcılığına rağmen hepsi de sermaye birikiminin önünü açıyor.

(...) 1. sayfadan devam

Topyekun bakarsak, kaostun sınırlarında gezinen kaotik bir ortamın içindeyiz bir süredir.

Her şey yıkıcı bir zeminde hareket halinde, ama bu hareketlerin hepsi öyle bir yapısal eğilimin içinden geliyor ki, onca yıkıcılığına rağmen hepsi de sermaye birikiminin önünü açıyor.

Karmaşa sadeleştirilirse: Her şey sermaye için!

Egemen olan akışlarda ülke coğrafyası madenleri, suları, ovaları ve ormanlarıyla sermaye tarafından kazanılıyor, kesiliyor, yakılıyor. Yaşanan, iktidarın hukuk dışı keyfi kararlarıyla uygulanan bir yağmacılıktır. İşçiler bütün sosyal

hakları budanarak köleleştirilmeye çalışılıyor. Bakımsızlık alan süreçlerin içinde aynı zamanda kadınlar erkeklerin, Aleviler Sünnilerin, Kürtler Türklerin kölesi yapılmaya çalışılıyor.

Küresel egemenler arasında yaşanan egemenlik savaşında ülke coğrafyası savaşın merkezi olmaya doğru sürükleniyor. Oluşan karmaşadan yararlanıp sınır genişleterek Halep'ten Musul ve Kerkük'e uzanan hattın kuzeyi fiilen işgal edilmeye çalışılıyor.

Olası gelişmeler şimdi "dışarda" patlayan bombaların aniden "içerde" de patlamaya başlayabileceğini gösteriyor. İktidarın bölgedeki Kürtleri düşman gören bir temelde yürüttüğü bölgesel işgal süreci, ülkeyi savaşın içine sürüklüyor.

Emperyalist haydutların ellerini ovuşturarak fırsat kolladıklarından emin olabiliriz.

Küresel şirketlere yatırım yapımları için öyle imkanlar sunuluyor ki, milyar dolarlık yatırımlar sonuçta neredeyse bedavaya yapılıyor. Ülke, emperyalist güçlerin ve hizmetinde oldukları küresel sermayenin hammadde, iş gücü ve asker deposu oluyor. Halk yoksullaştırılarak diz çöktürülüp teslim alınıyor; coğrafya yağma alanına dönüştürülüyor!

Dini ve ırkçılığı kendisine maske yapan bir sermaye iktidarının halka karşı hiç de gizli olmayan bir savaş yürüttüğü açık değil mi? Oluşan irili ufaklı anaförler toplumsal ve siyasal alanları sürekli zorluyor.

Toplumsal yaşam çürüyüp çözülmeye itiliyor, toplumsal güçlerin bilinci olayların hızı ve karmaşasıyla büyülenerken dengesini yitirmeye, dehşet içinde kasılıp kalarak çıkış arayışında bulunamayacak bir felçli duruma sokulmaya çalışılıyor.

Göbels özentisi Fahrettin Altun yönetimindeki ve çalışan sayısı sürekli katlanarak artan "İletişim Başkanlığı" adlı "Yalan Makinesi" sürekli çalışıyor: Gerçek yaşamı gölgeleyecek güce ulaşan bir "Yalanlar Dünyası" sürekli yenilenerek gerçek yaşamın yerine geçirilmek isteniyor.

Siyasal alanda ise, egemenler arasındaki gerilimlerin dengelendiği egemenlik statüleri onları meşrulaştıran yasalardan, Ana-

yasa dahil koparılarak dağıtıldı.

Her şey iktidar güçlerinin keyfine göre yürütülüyor. Artık sermaye birikim alanına dönüşmüş tarikat görünümüne soyguncu çeteler ve farklı mafya grupları devletle iç içe geçmiş durumda, hep birlikte devleti işgal edip kamu zenginliklerini yağmalıyorlar.

Farklı biçimlere bürünerek süreklileşen bir devlet krizinin içindeyiz. Devlet krizinden ivme alan "dağılma riski" ve "toplumsal meşruiyet kaybı" çıplak devlet şiddetiyle aşılmaya çalışılıyor. Çözumsuz kalan gerilimler yükseldikçe devlet şiddetinin de hem yayılma alanları hem de yoğunluğu arttırılıyor.

Halkın özneleşmesi

Özneleşme süreci halkın içindeki farklı toplumsal güçler tarafından farklı yapı ve biçimlere bürünerek yaşanır. Bütün halk güçlerinin aynı anda aynı düzeyde özneleşmesi sadece sözgelimi Gezi ayaklanması gibi özel anlarda yaşanabilir, normalde halk güçleri farklı dolayimlarla birbirine bağlanarak birleşik ama eşitsiz bir bütünsellik içinde hareket eder.

İktidar tarafından kendisine savaş açılan halkın kendisini savunması gerekiyor. Savunma meşrudur ve zorunludur! Eğer halk diz çöktürülüp teslim alınarak köleliğe sürükleniyorsa, on milyonlarca insan için yaşamaları için gereken asgari ihtiyaçlarını dahi zor karşılayabiliyorsa, üstelik koşullar daha da zor durumlara doğru sürükleniyorsa, halkın kendisini savunması en doğal en meşru hakkıdır.

Nitekim, ülkenin farklı yerlerinde farklı toplumsal güçler farklı örgütler, mücadele biçimleri ve söylemlerle kendilerine açılan savaşa karşı savunma yapıyor, ihtiyaçlarını dillendiriyor, hatta kimi durumlarda fiili durumlar yaratarak saldırıyı durdurmaya çalışıyor, bazen başarıp durduruyor da. İşte, halkın özneleşmesi, öyle zaten halkın kendiliğinden varoluşuna içkin olan bir durum değil, ancak ihtiyaçları için mücadele eden halkın kazanabileceği özel bir halk duruşudur.

Özneleşme halk açısından köleleşmenin tam zıddıdır ve günümüzde sermaye ve iktidar güçlerinin kendisini köleleştirmek için açtığı savaşa karşı halkın yapacağı savunmanın içinde bir süreç olarak inşa edilebilir. Saldırı sürekli daha yoğunlaştığı ve hayatın bütün alanlarına yayıldığı bir sürece yayılarak sürekli yapıldığına göre, savunma da sürekli daha geniş alanlara yayılıp daha yoğunlaştığı bir nitelikte olmalıdır.

Üstelik, savunmada kazanılacak her mevzi, korunan ya da koparılıp alınarak kazanılacak her hak, savunmayla iç içe geçen bir süreç olarak hayata geçirilecek bir karşı saldırının dayanağı olabilir, olmalıdır. Savaşa karşı sadece savunmada kalmak yenilgiyi doğurmaya eğilimli olacaktır, ama savunmayı uygun hamlelerle savaş zemininde yürütmek halka güç kazandıracak, halkın iktidarlaşmasının önünü açacaktır.

Çubuğun ne zaman nereye doğru büküleceği pratiğin akışı içinde yaşanan güçlerin bilinç düzeyleri, davranma kapasiteleri ve tabii ki aralarındaki güç dengeleri tarafından pratikte her an yeniden belirlenecektir.

Halk, özneleştiği süreçte, kendisini ve düşmanını tanıır, içinde yaşadığı koşulları ancak kendi zoruyla değiştirebileceğini görür, olayların zorlamasıyla parçalı ve birbirinden kopuk değil ortaklaşarak mücadele etmeyi öğrenir, içinde var olduğu toplumsal bütünselliği keşfeder, egemenlik ve sömürü ilişkilerini kavrar.

Çubuğun ne zaman nereye doğru büküleceği pratiğin akışı içinde yaşanan güçlerin bilinç düzeyleri, davranma kapasiteleri ve tabii ki aralarındaki güç dengeleri tarafından pratikte her an yeniden belirlenecektir.

Halk mücadelede ısrar edip özneleşmede yetkinleştikçe yaşadığı yoksulluğun ve baskıların kaderi olmadığını daha derinden kavrar, kendisine düşman bir sermaye diktatörlüğüyle karşı karşıya ol-

duğunu, her şeyi ve her yeri kendisine boyun eğmeye zorlayan sermayeye karşı ancak onu geriye iterek ya da en iyi halinde tümüyle tasfiye ederek kendisine özgür bir yaşam alanı açabileceğini öğrenir. Halk, ihtiyaçlarını elde etmek için savaştıkça, savunma ve savaşmayı kendiliğinden değil bilinçli yaparak ustalaşır, iktidarlaşma ufkunu edinir.

Özneleşme süreci halkın içindeki farklı toplumsal güçler tarafından farklı yapı ve biçimlere bürünerek yaşanır. Bütün halk güçlerinin aynı anda aynı düzeyde

özneleşmesi sadece sözgelimi Gezi ayaklanması gibi özel anlarda yaşanabilir, normalde halk güçleri farklı dolayimlarla birbirine bağlanarak birleşik ama eşitsiz bir bütünsellik içinde hareket eder.

Günümüzde, Kürt halkı özneleşmiştir, kadınlar özneleşme kapasitesini güçlendirdiği bir sürecin içindedir, Aleviler Sivas katliamı sonrasında başlattığı özneleşme sürecini inişli çıkışlı bir yapıda sürdürmektedir. Ancak, halkın özneleşmesinin omurgası olma kapasitesini bir potansiyel olarak taşıyan işçi sınıfı henüz zayıftır, keza özneleşme sürecinin en savaşçı katılımcısı olabilecek öğrenci gençliğin özneleşmesi henüz gençliğin bütününden kopuk çok dar bir alanda yaşanmaktadır. Hareket, daha fazla daha ustaca hareket, daha fazla alana yayılarak daha zengin örgüt ve mücadele biçimleriyle sermaye egemenliğini kuşatarak hareket! Farklı kapasiteler kazanarak, kimi zaman ilerlediği bazen düştüğü bazen de hatta gerilediği inişli çıkışlı bir hareket! Özneleşmenin anahtarı hareket etmek, kendini savunmak ve iktidarlaşma perspektifini kazanıp onu hayata geçirmektir.

EKONOMİ

Enflasyon döneminde süper-kârlarla zenginleşen sermaye kesiminin vergilendirmesi yerine işçilerin ücretlerine göz dikildi.

OVP'nin bir yıllık sonucu

OVP temel olarak sermayenin istikrar programıdır. Program, enflasyonu kontrol etmeyi amaçlıyor. Ancak bunu zaten reel ücretleri sürekli gerilemiş, alım gücü daralmış geniş halk kesimlerinin gelirlerini ve harcamalarını daha da kısarak yapacağını ilan ediyordu. Salt bu hedef bile programın sınıfsal yanını ortaya koyması açısından önemli.

Serkan Nar

Orta Vadeli Program (OVP) Türkiye ekonomisinin içinde bulunduğu açmazı sermaye lehine çözmek için iktidar bloğu adına Mehmet Şimşek tarafından bir yıldır uygulanıyor. Son bir yıldır OVP, iktidar bloğu ile diğer toplumsal kesimler ve sınıflar arasındaki güç dengesini belirledi. İktidar bloğu OVP kapsamındaki ekonomi politikalarını sermayenin tahakküm ilişkisinin yeniden üretmesi ve şekillenmesinde etkin olarak kullandı.

Program neyi hedefliyordu?

OVP ilk açıklandığında programa göre hükümetin önümüzdeki üç yıldaki dört temel hedefi “afet yaralarının sarılması; enflasyonun tek haneye düşürülmesi, yatırım, istihdam, üretim ve ihracat perspektifinde büyümeye ve istihdamın devam ettirilmesi ve sosyal adalet ve refahının güçlendirilmesi” olarak sıralıyordu. Erdoğan, “Ekonomik büyümeden kesinlikle taviz vermeyeceğiz.

Bununla birlikte sıkı para politikasının da desteği ile enflasyonu yeniden tek haneye düşürecek, cari işlemler dengesini iyileştireceğiz” diyordu.

Emekçiler açısından program

OVP temel olarak sermayenin istikrar programıdır. Program, enflasyonu kontrol etmeyi amaçlıyor. Ancak bunu zaten reel ücretleri sürekli gerilemiş, alım gücü daralmış geniş halk kesimlerinin gelirlerini ve harcamalarını daha da kısarak yapacağını ilan ediyordu. Salt bu hedef bile programın sınıfsal yanını ortaya koyması açısından önemli. Şimşek göreve gelmeden önceki üç ayda, ücretlilerin milli gelirden aldığı pay yüzde 30'un üzerindeydi, bu oran OVP ile birlikte yılın ikinci yarısında yüzde 23'ün altına geriledi. Enflasyon döneminde süper-kârlarla zenginleşen sermaye kesiminin vergilendirmesi yerine işçilerin ücretlerine göz dikildi. Kısacası milyonlarca emekçi için

OVP yıkım programıdır.

Program neyi başardı?

Enflasyonla mücadele emekçi ile mücadele stratejisine dönüştü. İşsizlik son verilere göre aylık 0,7 puan gibi önemli bir artışla yüzde 9,2'ye yükseldi. Dar tanımlı işsiz sayısı 3 milyon 300 bin oldu. Geniş tanımlı işsizlikte durum yüzde 29. Yani 11 milyon 820 bin kişi işsiz kaldı. İşsizlik çığ gibi büyüyor. Şimşek'in ekonomiyi soğutma stratejisi vatandaşın bireysel kredi ve kredi kartı borçları çoğaltmaktan başka hiçbir işe yaramadı. Vatandaşın sadece bankalara ödediği faiz, bu yılın ilk dört aylık döneminde geçen yılın aynı dönemine göre yüzde 171 oranında arttı. Kredi kartı borcu 450 milyar liradan 1 trilyon 385 milyar liraya geldi; yani yüzde 300 arttı! Geniş kesimler üzerindeki vergi yükünü tabana daha da yaymak için Şimşek KDV oranını yüzde 18'den 20'ye, tüketici kredisi vergisini

yüzde 10'dan 15'e çıkardı. OVP başında faizler yüzde 8,5 iken şimdi yüzde 50'ye çıktı. Şimşek ekibi ekonominin başına geçtiğinde “resmi” enflasyon yüzde 38 civarındaydı. Şimdi ise yüzde 75'i buldu. OVP ilk aylarında açlık sınırı 12,034 TL, yoksulluk sınırı 41,626 TL iken dört kişilik bir aile için açlık sınırı 19 bin TL'yi, yoksulluk sınırı 65 bin TL'yi geçti. Açlık sınırı asgari ücretin üzerine çıktı.

Yeni emek rejimine bağlı olarak ücret düzeni yeniden belirleniyor. Kısacası Şimşek'in sermaye programı sermaye açısından tıkr tıkr çalışıyor.

Sermaye ittifakını dağıtım

Reel ücretlerin baskılandığı, işsizliğin arttığı bir ortamda bu yılın başında yapılan ücret ve maaş artışları çoktan erimeye başladı. İktidarın sınıfsal tavrını temmuz zammını yapmamaktaki ısrarında net olarak gördük.

Bu tavır kişileşmiş davranışlardan ziyade sınıflar mücadelesinin o aşamadaki cüretine yasanır. Ocak ayı zam görüşmelerinde aynı tavrı göstereceklerinden zerre şüphe duymamak gerekir. Kaldı ki sermaye olası görüşmeler başlamadan bile dışlarını göstermeye başladı. Mücadelenin sürekliliği sınıflar arası güç dengesini belirler, dolayısıyla o ana müdahale etmek mücadelenin seyrini belirlemek bizlerin elinde.

Enflasyon masalları: Aynı gemide değiliz

İktidarın bir yıldır sürdürdüğü enflasyonla mücadele programı da aynı şekilde sınıfsaldır. Bu durum Türkiye'de yaşanan enflasyonun sebepleri, kazananları ve kaybedenleri incelendiğinde açığa çıkmaktadır.

Deniz Tuzcu

Son yıllarda hemen herkesin dilinden düşmeyen bir kavram enflasyon. Anlamı ise ürünlerin fiyatının gün geçtikçe artması ve Türkiye'de bu artış gittikçe daha da can yakan, emekçilerin temel tüketim ürünlerine bile ulaşmasını önleyen bir hal almış durumda. Dolayısı ile de bu durumun nasıl çözüleceği siyasi tartışmalarda dâhi merkezi bir yer işgal eder hale gelmişti. Geçtiğimiz yıl ise iktidar, Mehmet Şimşek'in bakanlığa dönüşü ile enflasyonla mücadele konusunu ciddiye alacağını ilan etmiş oldu. Enflasyon seviyesinde şu ana kadar ciddi bir düşüş olmasa da, mesele aslında fiyatların artış oranı değil. Bu yıl enflasyon oranı geçtiğimiz yıla göre biraz daha azalmış olsa da, asgari ücrete ara zam yapılmaması sonucunda aslında asgari ücretlinin alım gücündeki azalma daha da keskin. Dolayısı ile fiyatlarda artış veya azalış tek başına neredeyse hiçbir şey ifade etmemektedir. Önemli olan fiyatlarıdaki artış ve maaşlar arasındaki ilişkidir. Enflasyonu politik bir gerçeklik haline getiren de bu durumdur.

Enflasyon ve yoksullaşma

Maaşımız da fiyatlar da iki katına çıkarsa eğer, çok yüksek bir enflasyon oranına

rağmen alım gücümüz tümüyle aynıdır. Ancak enflasyon yüzde 5 seviyesinde iken dâhi eğer maaşımız sabit kaldıysa fakirleştik demektir. Aslında bu yıl ara zammın atlanması sonucu yaşanan fakirleşme de tam olarak bu gerçeklik ile ilişkili. Peki, bizlerin alım gücü her geçen yıl artan fiyatlar karşısında erirken, bu alım gücü nereye gitmektedir? Bu sorunun cevabını şirketlerin son dönem karlarına kısa bir

bakış dâhi cevaplamaya yetecektir. Bu sebeple aslında “Hepimiz aynı gemideyiz.” veya “Tüm vatandaşlara zarar veren enflasyon” anlatıları gerçeklikten son derece uzaktır. Enflasyon da, enflasyon ile müca-

dele programları da politik ve sınıfsal birer gerçekliktir.

Emekçiler sermayeye kurban ediliyor

İktidarın bir yıldır sürdürdüğü enflasyonla mücadele programı da aynı şekilde sınıfsaldır. Bu durum Türkiye'de yaşanan enflasyonun sebepleri, kazananları ve kaybedenleri incelendiğinde açığa çıkmaktadır. Anaakım ekonomi, enflasyonun

ce de enflasyon çözülecektir.

Aslında enflasyonun azaltılması adına, asgari ücretin baskılanması da faizlerin azaltılması da talebi azaltmayı amaçlar. Her iki şekilde de insanların harcama kapasitesi azalmaktadır. Fakat açıkça görülebilmektedir ki, enflasyondan dolayı her geçen gün alım gücü daha da azalan emekçiler, bu sefer de enflasyonun düşürülmesi adına kurban edilmektedir. Kârına kâr katan burjuvazinin “talebi” söz konusu olduğunda ise herhangi bir kısıtlama getirilmemektedir.

Enflasyonun sebebi yüksek kârlardır

Üstelik enflasyonun sebepleri üzerine de düşünmek gerek. Herhalde hiç kimse, Türkiye'de alt gelir grubunun talebinde ve harcama kapasitende bir artışın fiyatları yukarı çektiğini iddia edemeyecektir. Aksine bizzat Merkez Bankası ücretlerin enflasyonda çok küçük bir etkisi olduğunu itiraf etmiştir.

Bu durumda, enflasyonun temel sebebinin kârı arttırmak adına arttırılan fiyatlar olduğu açıktır. Enflasyonun sebebinin burjuvazinin artan kârı olduğunu düşününce, enflasyonla mücadele adına emekçilere kemer sıkın denmesinin sınıfsal arka planı netleşmektedir.

DÜNYA

Ukrayna'nın Kursk operasyonu ve Rusya'nın durumu

Burada en belirgin olan şey savaştaki genişlemenin artmasıdır. Çeşitli barış planları ve zirvelere rağmen kimse çatışmayı bitirmek için acele etmiyor. Tam tersine, her iki tarafta da emekçileri harcayarak müzakere adı altında savaşı körüklemeye devam ediyor.

Efecan Özcan

Ağustos ayında, Büyük Anayurt Savaşı'ndan bu yana ilk defa Rusya topraklarına bir başka devlet tarafından harekât gerçekleştirildi. Geçen yıl Belgorod ve Bryansk bölgelerinde, Ukrayna tarafında savaşı "Rus" oluşumları tarafından

çok sayıda baskın düzenlendi. Bu yıl Mart ayında, İçkerya ve Roman-ya-Moldova oluşumlarının da yer aldığı Belgorod ve Kursk bölgelerinde benzer bir saldırı meydana geliyor. 6 Ağustos'ta Kursk bölgesi Ukrayna Silahlı Kuvvetleri tarafından büyük bir saldırıya maruz kaldı. Ukrayna ordusu sınır kasabası

Suca'ya ateş açtı ve ardından devlet sınırına hücum etmeye başladı. Sonuç olarak, Ukrayna Silahlı Kuvvetleri savaşırları Rusya topraklarına girmeyi ve birçok yerleşim yerinin kontrolünü ele geçirmeyi başardı. 6 Ağustos'ta Kursk ve Sumy bölgelerindeki askeri operasyonlarla ilgili bilgiler yer almaya başladı.

Kursk Bölgesi Vali Vekili Aleksey Smirnov, Moskova saatıyla 10:01'de şunları söyledi: "Bugün Sucanskiy ve Korenevskiy bölgelerinde Ukrayna Silahlı Kuvvetlerinin Kursk Bölgesi topraklarına taarruzuna dair bilgiler geliyor. Rusya Federal Güvenlik Servisi (FSB) Sınır Teşkilatı askerleri ve Rusya Federasyonu Silahlı Kuvvetleri sınırın aşılmasını durduramayabilir. Ukrayna cephesini genişletmeye ve birimlerin Volçansk ve Glubokoyeden transferini zorlamaya çalışalım. Ukraynalı oluşumların Belgorod ve Kursk bölgelerinin sınır bölgelerine katılmaya yönelik tüm girişimler her zaman önemli kayıplarla ve onlar için geri çekilmeyle tamamlandı. Her ne kadar düşmanın yeni girişiminin sonucu henüz belirsiz de olsa, Ukrayna Silahlı Kuvvetlerinin yeni saldırı tehdidinin varlığı, Rusya'da bir "sıhhi bölge" olmaya devam edecek."

Ukrayna Silahlı Kuvvetleri Kursk bölgesinde büyük bir risk alıyor: tüm yedek tugaylar tam güçte olmasa da savaşa atılıyor. İkinci haftanın sonunda Ukrayna Silahlı Kuvvetlerinin Kursk bölgesindeki ilerleyişi yavaşladı ancak durmadı. Rus komutanlığı, rezervleri ana yollar boyunca saldırgan yönleri engelleyen atılım bölgesine aktardı. Ukrayna Silahlı Kuvvetleri bu birliklere kanatlarından saldırmaya çalışıyor. Ukrayna komutanlığı da rezervleri sınırdan geçirmeye devam ediyor. İlgili birimlerin bilinen sayılarına bakılırsa, Ukrayna Silahlı Kuvvetlerinin yaz aylarında biriktirebildiği tüm rezervler Kursk bölgesine devredildi. Bununla birlikte, bu tugaylar muhtemelen atılımda tam olarak yer almıyor; çoğu ayrı taburlarla temsil ediliyor. Aynı zamanda Kursk cephesine, son ana kadar cephede aktif olarak faaliyet gösteren ve arkadan bir saldırı için hazırlanmayan tugaylardan birlikler bile geldi.

Kursk harekâtının amacı

Bu kararlar muhtemelen Ukrayna komutanlığının kuzey sınırını ana operasyonel yön olarak gördüğü ve cephenin diğer bölgelerine büyük saldırılar hazırlamadığı anlamına geliyor. Bu durumda operasyonun amacı basit: Rusya Federasyonu Silahlı Kuvvetleri Donbass'taki saldırılarını durdurana ve birlikleri Kursk'a aktarana kadar baskı uygulamak. Bu olmaz. Tam tersine, Donbass'ın orta kesimindeki Rus saldırısı daha da yoğunlaştı. Kursk bölgesindeki çatışmalar Rus Silahlı Kuvvetlerini Ukrayna cephesindeki bazı kuvvetleri transfer etmeye zorladı. Bu bile Ukrayna Silahlı Kuvvetlerinin saldırısını henüz durdurmadı. Ancak Ukrayna Silahlı Kuvvetlerinin Donbass'taki savunması krizde.

Kursk bölgesindeki Ukrayna saldırısı, Rus rezervlerinin savaşı alanına gelmesine rağmen devam ediyor. Ukrayna Silahlı Kuvvetleri sınır boyunca köprübaşını genişletmeye ve aynı zamanda Rusya topraklarının derinliklerine girmeye çalışıyor. Aynı zamanda Rus Silahlı Kuvvetleri, Pokrovsk'un güneyindeki Donetsk bölgesinde ve Toretsk bölgesinde Ukrayna savunmasında atılımlar yaptı. Ukrayna Silahlı Kuvvetlerinin Kursk bölgesine saldırısının ardından Rusya'nın taarruzu durmadı, hatta önemli ölçüde hızlandı. Kursk bölgesine düzenlenen saldırı nedeniyle Kiev silahsız kalma riskiyle karşı karşıya. Zelenskiy, Ukrayna Silahlı Kuvvetlerinin Kursk

bölgesini işgal etmesinin, ülkedeki seferberlik yaşını düşürmek için bir neden olarak kullanılabileceğini umuyordu. Ukrayna Devlet Başkanı Vladimir Zelenskiy, Kursk taarruzu nedeniyle Amerikan uzun menzilli silahlarından mahrum kalma ihtimali var. Amerika Birleşik Devletleri merkezli Responsible Statecraft (RS) yayınından gazeteciler, Rusya bölgesine yapılan saldırının Kiev için olumsuz sonuçlarından bahsetti. Beyaz Saray, Kiev'in ABD'nin izni olmadan Kursk bölgesine saldırı düzenlediğini söylerken haklıysa, bu, Washington'da pervasızlığa eğilimli olan Zelenskiy'e uzun menzilli silah sağlamanın akıllıca olmadığını savunanların konumunu güçlendirebilir. Ukrayna ordusunun Rusya bölgesine yapacağı bir saldırının, bu saldırının Rus Silahlı Kuvvetlerinin dikkatini ana cephe- den uzaklaştırması veya Ukrayna Silahlı Kuvvetlerinin stratejik açıdan önemli nesneleri ele geçirmesi durumunda çatışmadaki durumu değiştirebileceğine inanıyor. Ancak gözlemciler göre bunların hiçbirini mümkün görünmüyor. Daha önce

ABD Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Matthew Miller, Kiev'in Kursk bölgesine saldırı düzenleme niyetini Washington'a bildirmediğini söylemişti. Miller daha sonra ABD'nin Kursk bölgesindeki durumuyla ilgili olarak Ukrayna ile temas halinde olduğunu ancak Kiev'in eylemlerini "egemen bir karar" olarak gördüğünü söyledi.

Sonuç

Burada en belirgin olan şey savaştaki genişlemenin artmasıdır. Çeşitli barış planları ve zirvelere rağmen kimse çatışmayı bitirmek için acele etmiyor. Tam tersine, her iki tarafta da emekçileri harcayarak müzakere adı altında savaşı körüklemeye devam ediyor. Kim kazanacak? Burjuva sınıfı dışında hiç kimse! Sınıfsal olarak değil de milliyete ve vatandaşlığa göre bu savaş tanımlandığı müddetçe uzun süre devam edebilir. Her türlü emperyalist çatışmanın mantığı budur ve son günlerde sınıfsal özü neredeyse hiç değişmemiştir. Tam anlamıyla kapitalist sistemin çürümüş özü daha da açığa çıktı. Bazıları ya Kurçatov'a sızmaya ve dolayısıyla nükleer felaket tehlikesini artırmaya ya da sonuçlar ne olursa olsun, bunları tanıtmaya ve bir "diken" yaratmaya karar vermesine ve benzeri saldırgan tutumlarla emperyalist bölüşüm savaşta cephele genişliyor ve derinleşiyor. Rusya sadece bölge nüfusunun tahliyesini sağlamakla kalmadı, 2022'den bu yana Kursk bölgesinde inşasına başlanan surlar için ayrılan 15 milyar rubleden fazla bütçenin akıbeti de belirsiz kaldı. Yevgeniy Prigojin, 22 Mayıs 2023'te cepheledeki tahkimatların inşasını şu şekilde anlatmıştı: "Yönetim eksikliği ve kamu parasının israfı var. Kimisi harcamayı sağlamak yerine para kazanıyor, kimisi oyalanıyor. Yönetim yok, istek yok, ülkesini savunmaya hazır bireyler yok. Bunu hem Belgorod hem de Kursk bölgelerinde özetledim. Ne yazık ki bazı şeyler hâlâ orada."

Bölgesel savaş olasılığı

Bugün Soğuk Savaş ve sosyalist bir tehdit yok evet ama Çin ve Rusya'nın rahatsız edici yükselişleri ABD'nin mutlak güç olmasını yine de tehdit etmektedir. Hegemonya boşluğu bugün de dengeler siyasetini ve klasik hegemonya mantığını dayatmaktadır.

Özcan Avcı

İkinci Dünya Savaşı sonrası özellikle Soğuk Savaş döneminde ABD'nin hegemonya mantığının önemli sayılabilecek bir boyutu, küresel çapta güç dengelerinin çok da oynayamayacağı, bunun çok riskli olduğu şeklindeydi. Dengelerdeki bir kırılma SSCB'ye yarayacak ve hegemonya tesisi sekteye uğrayacaktı. Askeri ilhaklar ve emperyalist müdahaleler bu bağlamıyla çok titiz örgütlenmeliydi. Denge siyaseti şarttı. Askeri faaliyetler bir yere kadar ancak götürülmeli ondan sonra mutabakat veya anlaşmaya varılmalıydı. Anlaşmaların elbette ki Batı müttefiklerinden taraf olacağı ama ilhak edilen yerlere de küçük tavizler vererek denge kurulacağı gibi bir yönelim tarihte epey mevcuttur. Bugün Soğuk Savaş ve sosyalist bir tehdit yok evet ama Çin ve Rusya'nın rahatsız edici yükselişleri ABD'nin mutlak güç olmasını yine de tehdit etmektedir. Hegemonya boşluğu bugün de dengeler siyasetini ve klasik hegemonya mantığını dayatmaktadır.

Hiyerarşiler ve kurallar geçersizleşiyor, riskli hamlelerin önü açılıyor. ABD'nin müdahalesi dengeleri gözetmek olsa da bölgesel inisiyatifler "kuralsızlık" siyasetini pusula belleyebiliyor.

Suikastlar senkronu

Hamas Siyasi Büro Şefi İsmail Haniye'nin Tahran'da ve Hizbullah'ın önemli isimlerinden Fuad Şükür'ün Beyrut'ta suikastı ve bunların ardında yaşanan gelişmeler savaşın yeni bir eşiğe geldiğini gösteriyor. Sanıyorum ilk vurgulanması gereken şey, Haniye'nin sürekli yaşadığı Doha'da değil de Tahran'da öldürülmesi, İran'ın savaşın içerisine çekilmeye

çalışılmasıdır. Güdümlü füze aynı zamanda İran'ın itibarına atılmıştır. Bu şekilde hem İran devletinin Orta Doğu'da iş tuttuğu Filistin yanlısı devlet ve örgütlere göz dağı verilmiş hem Hamas'ın önemli şeflerinden biri öldürülmüştür. İran'ın savaşa girmesi demek Türkiye ve Azerbaycan'ın, Orta Doğu'da birer Batı karakolu olarak, İran topraklarına müdahale başta olmak üzere, savaşa dahil olmaları gerekebilir. Bunun yanında bu İran topraklarının birer savaş bölgesi olması Kürtlerin de oraya müdahalesinin önünü açacaktır. İran ve İsrail arasında kara sınırları yoktur. İki ülkenin birbirine kara hareketi başlatabilmesi demek iki ülke arasında olan Irak, Suriye, Ürdün başta olmak üzere savaşın içerisinde olması demek. Bu olasılık demek zaten bölgesel savaş demektir ve böyle bir durum şimdilik söz konusu değildir.

Kuralsızlık ve savaş

İran devletinin yakın dönem politikasına bakılacak olursa iç ve dış politikada denge ve soğukkanlılık epey önemlidir. Bu soğukkanlı tutum olası bir İran-İsrail cephesinin açılmasına engeldir. Fakat şunu da sormak lazım İran daha kaç itibar suikasına dayanabilir ki? Bu cevapsızlık hali bu kural tanımaz suikastların İran devleti yetkililerine kadar genişlemeyeceği ne malumdur? Kapsamlı bir savaş olduğu zaten açıktır. Fakat savaşın biçimi önceki savaşlara benzememektedir. Yeni durum daha çok fiziki bir yenmenin ötesinde sürekli hale gelip karşı tarafı yıpratmaya indekslidir. Bölgesel savaş hepimizin anladığı tanımıyla henüz görünmüyor ama "kuralsızlık" her an iplerin kopacağı bir zemin yaratıyor.

Çağrı İş Sendikası Başkanı Cihan Sezer ile söyleşi:

“İşçilere güvenince, sendikanın işçilere ait olduğunu hissettirince gerisi geliyor...”

Çağrı merkezlerinde çalışan genç işçiler işçilik deneyimleri çok yeni olmasına rağmen çalışma şartlarının yoğun ve ağırlığından dolayı sendikal örgütlülüğe çok yatkın olduklarını gösterdiler. Özellikle kadın çalışanlar sendikal örgütlülükte doğal liderlik görevini üstlendiler.

İş kolunuzun genel durumu hakkında bilgi verebilir misiniz? İşkolumuz Çalışma Bakanlığı Mevzuatında 7 nolu iletişim işkolu olarak geçiyor ve büyük çoğunluğu çağrı merkezleri ile PTT işçilerini kapsıyor. Bununla beraber Telekomünikasyon altyapı hizmetleri ile bu altyapıların inşaatı, bakım onarımı, web portalları ile ilgili işler gibi iletişimin genelini içine alan bir işkolu bu. En son istatistiğe göre 203.000 kişi iletişim iş kolunda çalışmaktadır. Hem yapılan işlerin niteliği gereği hem de üniversite mezunu gençlerin yaygın işsizliğinden ötürü bu işkolunun tamamına yakını eğitimli genç işçilerden oluşuyor. İşkolumun içinde en büyük oran çağrı merkezlerinde; 140 bine yakın çalışan var çağrı merkezlerinde. Sadece 5 çağrı merkezi şirketinde toplamda 50 binden fazla çalışan mevcut (Asisstt, Turkcell Global, Webhelp, Teleperformance, Mplus). Ayrıca işkolumuzun çalışan yoğunluğu metropollerden ziyade işsizliğin yaygın olduğu taşra kentlerinde birikiyor.

İş kolunda çalışma şartlarından kaynaklı sorunlar nelerdir? Çağrı merkezleri dünyanın en zor işlerinden birisi olarak geçer, işçiler çalışırken tüm benlikleri ile çalışmak zorundadırlar. Zihninin tamamını işe odaklarken başka bir şey düşündüğünde “hata” kaçınılmaz olur ve ardından bu hatadan dolayı uğrayacağı baskının endişesi hakim olur çalıştığı güne. Tazminatsız iş çıkışları, tazminatsız çıkış için zemin hazırlayan sudan bahanelerle tutanaklar, hem iş yaptığı müşterilerden hem yöneticilerden gördüğü mobbing hayatı kabusu çevirmektedir. Çağrı merkezlerinin

yüzde 60’dan fazlası genç kadın işçilerden oluşuyor ve bir çoğu maalesef ilk iş deneyimi olduğu için mobbinglere, işyerlerindeki adaletsizliklere karşı savunma yöntemlerini de bilmiyor. Tüm bu katlandıkları olumsuzluklara bir de sadece asgari ücret almıyor olduğu gerçeğini ekleyelim. Aynı şekilde PTT ve Telekom işlerinde de işçilerin çalışma koşulları çağrı merkezindekileri aratmayacak şekilde... Daha geçen yıl PTT çalışanı bir kadın işçi sıcağtan hayatını kaybetti. PTT işçileri taşeronlaşmaya başladıktan sonra PTT’nin kamu tarafındaki personelin yaptığı işler hızlı bir şekilde taşeron işçilere devredildi. Çünkü Taşeron şirketler az işçi ile çok iş yapılması formülünü oldukça iyi uyguladı.

İş kolunda sendikalaşma düzeyi ne durumda? İletişim işkolu sendikalaşmanın en düşük olduğu iş kollarından sayılabilir. Çünkü daha yakın zamana kadar çağrı merkezlerindeki 140 bin işçi büro çalışanı ve genel işler işkolunda gösterilmektedir. Nihayet 2022 yılında uluslararası çalışma kurumlarının baskısı ile iletişim işkoluna alındı çağrı merkezleri. Çağrı merkezlerinin işkolu değişikliğinden önce işkolunda bulunan sendikalardan PTT-SEN, PTT’de çalışan kurucuları ile sa-

dece taşeron PTT işçileri arasında örgütlenirken, Türk-İşe bağlı Türkiye Haber-İş sendikası da Türk Telekom işçileri içinde örgütlü bulunuyordu. DİSK’e bağlı Sosyal İş Sendikası’nda örgütlenmeye çalışan Samsun’daki Çağrı merkezi işçileri daha önceki bir kaç başarısız deneyiminden sonra Sosyal İş sendikasının da baraj sorunu ile karşılaşınca Tez-Koop İş sendikasında örgütlenme çalışması başlatıldı ve hızlı bir örgütlenme başarısı yakalayarak kendi şirketleri ile birlikte 2 şirketin işçilerinin daha sendikalaşmasını sağladılar. Pandemi sonrası işkolu değişikliğine kadar da bu sendikalarda örgütlenme çabaları devam etti, herhangi bir toplu pazarlık hakkı elde edilemedi. Çağrı merkezlerinde çalışan genç işçiler işçilik deneyimleri çok yeni olmasına rağmen çalışma şartlarının yoğun ve ağırlığından dolayı sendikal örgütlülüğe çok yatkın olduklarını gösterdiler.

Çağrı-İş nasıl bir sendika? Sendika hakkında bilgi verebilir misiniz? Çağrı-İş Sendikası, çağrı merkezi işçilerinin yukarıda bahsedilen süreçleri deneyimledikten sonra şekillendi denilebilir. Çalışanlar iş yerlerinde gittikçe kötüleşen koşulları ve bu koşullara karşı bir şeyler yapılması gerektiğinin farkına vardı. Müşteri temsilcileri birçok sendikada örgütlenme denemesinden

sonra bu işi kendilerinin daha iyi yapacağını düşünmeye başladılar. 2022 yılında bu düşünce iyice olunlaştı ve yılın son ayında sendika Çalışma Bakanlığı’na başvuru yaparak kuruluşunu açıkladı. Kurucu ve yöneticilerinin ise tamamı çağrı merkezi çalışanları. İlk genel kurulunu 2023 Haziran ayında yapan sendikamız 1 yılı yeni doldururken hem iş kolu barajını aşmış hem de bir çağrı merkezi şirketinde TİS için yetki almış bulunuyor. Bu durum hem iş kolunda çalışan işçilerin sendikaya ne kadar ihtiyaç duyduğunu hem de iş kolunda çalışan işçilerin bu işi birçok eski ve “güçlü” sendikadan daha iyi yapabileceklerini gösterdi. Sendikamız kurucuları daha önce birçok sendikada denedikleri örgütlenme deneyimlerinde sonuç alamadıkları için bağımsız bir yol izlemeyi ve yeni bir sendikacılık anlayışı geliştirmeyi seçti. Sendikamız bu yüzden bağımsız ama aynı zamanda da işçilerin tam kontrolü ve denetimi altında.

TELUS’ta yetkiyi aldınız. Hem bu iş yeri hem de iş kolu için sendikanın hedefleri neler? TELUS işçileri de tıpkı bizim geçmişte denediğimiz yöntemler gibi farklı sendikalarda örgütlenmeyi denedi ancak kendileri gibi işçiler tarafından kurulmuş olan bir sendika ile çok daha kolay iletişim kurup aynı dili konuşabildiklerini gördüler. Çağrı İş’in hiç bir eko-

nomik gücü olmamasına rağmen para ve imkanları daha fazla olan sendikalardan daha fazla yöntemler geliştirdiler. Home Office olarak şirketin dışında çalışan işçilere sosyal medya aracılığı ile ulaşip sendikayla buluşturmayı başardılar. Broşür ile toplu SMS’ler ile diğer arkadaşlarına ulaşarak ortak bir amaç etrafında birleşmeyi sağladılar. Dahası Sendikamızın daha yeni kurulmuş olduğunu ve baraj altında olduğunu bilen TELUS Emekçileri diğer çağrı merkezinde çalışan işçilere de ulaşarak örgütlülüğü artırdılar. Bu sayede Ocak 2024 istatistiğinde 369 olan üye sayımız Temmuz 2024 istatistiğinde 2052 oldu. TELUS şirketinde yasanın aradığı çoğunluk yüzde 40 iken biz yüzde 52 sayısına ulaşarak yetki için başvurduk. Şimdi diğer işverenlerde olduğu gibi yasaların kendilerine tanıdığı itiraz hakkını kullanan şirket süreci uzatmaya çalışıyor. Ancak şirket içerisinde işçilerin birlikteliği oldukça sağlam ve kolay kolay kırılmayacak seviyede. Bu ay içinde işveren vekilleri ve avukatlar ile iletişime geçtik. İlk toplantımızda itirazı geri çekmelerini dile getireceğiz. Büyük ihtimalle itirazı geri çekmeyecekler. Tabii biz de işçiler ve sendika, işçi dostu kurum kuruluşlar ve sendikalar ile eylemlilik sürecini başlatarak şirketin itirazını geri çekirmeyi hedefliyoruz. **Cevaplarınız için teşekkür ederiz.**

Kaybolan çocuklar

Çocuklar için neredeyse bir “faşizm” olan tüm bu koşullar, 27 milyona yakın çocuğun türlü türlü şekillerde yok olmasına sebep oluyor: kimi zaman bedenlen kimi zaman toplumsal olarak, ruhsal olarak...

Hatice Göz

Bu ülkeyi çocuklar açısından tarif etmek istesek herhalde en çok kullanacağımız kelime “kayıp” olur! Faşizmin adım adım kurumsallaştığı bir coğrafyanın çocukları ekonomik krizden yoksulluğa, eğitim sorunlarından işçiliğe kadar pek çok etkiyi en ağır biçimde yaşamak zorunda kalıyorlar. Narin.

Günlerdir kayıp. Siz yazıyı okuduğunuzda bu durumda

bir değişiklik olur mu bilemiyorum ancak bildiğimiz bir şey varsa o da Narin ne ilk ne de son maalesef. 2016 yılından beri kayıp çocuklara dair verilerin açıklandığı ülkede 8 yaşındaki Narin, küçücük bir köyde neredeyse sır olup uçtu! Bildiğimiz ikinci şey de şu ki bunu mümkün kılan şey aile ve devlet arasında binlerce yıldır süren o köklü ilişki. Bu ilişki sürsün, aile de devlet de ayakta kalsın diye

çocuklar kaybolmaya devam edebilir!

Sermayenin kaybettiği çocuklar

Kaybolmanın türlü türlü hali var ülkemizde... 3 milyondan fazla çocuğun işçileştiği ve her ay en az bir çocuğun çalışırken hayatını kaybettiği ülkemiz. Bir yanda devletle sermaye ortaklığında, MESEM adı altında sömürülen ve sıralardan uzaklaşan, kaybolan çocuklar var. Bir yanda da bu koşullarda iş cinayetinde hayatını kaybeden çocuklar. Sermayenin yüksek korunaklı iş yerlerinin içinde, devasa dişlilerin arasına giren ve bir daha da çıkmayan çocuklar... “Çocuklar hayatı öğrensinler, fena mı?” lafazanlıklarını

yapanlara sormak lazım hangi çocuklar hayatı sanayiye uzun saatler çalışarak, türlü uzum ve istismara uğrayarak öğrenmeye mecbur kalıyor? İşçi sınıfının, yoksulların çocukları! Sermaye, güncel ihtiyaçlarını karşılamak adına her gün daha fazla çocuğu içine çekip yok ediyor.

Sıralardan azalan çocuklar

Yeni eğitim öğretim yılı başlarken okula devamlılık oranları giderek düşüyor. “Devlet” okullarının dahi on binlerce lira “kayıt parası” aldığı eğitim sistemin içinde

kalmak pek çok ebeveyn ve çocuk için oldukça zor. Bir yandan giderek ağırlaşan yoksulluk öbür yanda gidererek artan eğitim giderleri, çocukların eğitimden birer birer kopmasına sebep oluyor. Eğitimden kopanlara dair araştırma ve veri toplama çalışmaları düzenli yapılmadığı için bu sayıları takip edemiyoruz. Ancak pandemi ve ardından depremle birlikte birkaç milyon çocuğun çeşitli sebeplerle eğitimden uzaklaştığını söyleyebiliriz. Çocuklar için neredeyse bir

“faşizm” olan tüm bu koşullar, 27 milyona yakın çocuğun türlü türlü şekillerde yok olmasına sebep oluyor: kimi zaman bedenlen kimi zaman toplumsal olarak, ruhsal olarak... Narin’in, Narinlerin gülümseyerek aramıza döndüğü, hiçbir çocuğun hiçbir biçimde kaybolmadığı bir ülkeyi kurabiliriz. Çocukların görünür olduğu, özgür ve eşit şartlarda yaşadıkları demokratik bir ülkede kurma sorumluluğumuz devam ediyor. Çocuklar için ve çocuklarla birlikte.

ABD gemisi İzmir'den defol!

İsrail katliamlarını ve işgalini desteklemek üzere yola çıkan ve Alsancak Limanı'na demirleyen ABD'nin USS Wasp Uçak gemisine "Defol" demek için devrimci kurumlar ve demokratik kitle örgütleri Liman önüne bir yürüyüş düzenleyerek basın açıklaması okudu. NATO ve İsrail'in Ortadoğu'ya yönelik emperyalist savaş planına askeri destek sağlayan iki yüzlü AKP hükümetine karşı direnen halkların sesi olmaya devam edeceğiz! Filistin özgürlük mücadelesinin yanındayız!

1 Eylül'de barış sloganları

1 Eylül Dünya Barış Günü savaş rüzgarlarının etkisi altında kutlandı. Ülkenin her yanında meydanlara çıkan savaş karşıtları yaşadığımız coğrafyanın etrafını saran sıcak savaşlara ve bu savaşların sebebi hegemonya krizine dikkat çekerek çatışmaların yayılma etkisine karşı iktidarı uyardı. Savaştan en çok zararı yoksul halkların gördüğünü belirten açıklamalarda barış mücadelesinin gerçekte savaştan medet uman güçlerin devrilmesi ile başarıya ulaşılacağı ifade edildi.

Samandağ'da geleneksel dayanışma pikniği

Hatay'da Samandağ İlçe Örgütü'nün düzenlediği geleneksel dayanışma pikniği 18 Ağustos Pazar günü Batıyaz Vadi Cafede gerçekleştirildi. Dayanışma pikniği Samandağ İlçe Örgütü adına Umur Can Oruç'un gerçekleştirdiği açılış konuşmasının ardından, Hatay İl Sözcüsü Hasan Özgün'ün konuşması ile devam etti. Parti üye ve dostlarının katıldığı piknikte katılımcıların aldığı sözlerin ardından çeşitli oyun ve yarışmalar ile etkinlik coşkuyla devam etti.

PARTİ'DEN

Çocuklara nefes alacak bir alan: Her Yer Çocuk Yaz Etkinlikleri

Her Yer Çocuk çalışmaları kapsamında her sene tekrarlanan Yaz Etkinlikleri bu sene Ağustos ayı içerisinde gerçekleştirildi. Toplamda 5 il ve 25 mahallede gerçekleştirilen etkinliklere binlerce çocuk katıldı. Etkinliklerin mottosu çocuklarla yapılan toplantılarda kendileri tarafından belirlendi: *Her şey çok pahalı, oyun hep bedava!*

Yüzlerce gönüllüye verilen eğitimlerle başlayan çalışmalar sonunda çocuklarla resim, spor, müzik, tiyatro, ekoloji, satranç, felsefe, bilim gibi pek çok atölye etrafında dört hafta boyunca bir araya gelindi. 7-10 yaş arasında binlerce çocuk bu atölyelerde gerçekleştirdikleri çalışmalar ile dayanışmacı

bir kültür ile tanışmış oldular. Etkinliklerin sonunda her bölgede çocuklar kendi hazırladıkları şenlikler ile yaz etkinliklerine veda etti.

Zeytin direnişçisi Çiğdem Mutlu Arslan: Biz aslında kazandık, kaybetmedik!

Hatay'ın Defne ilçesine bağlı Ballıöz Mahallesi zeytinlik alanında asırlık zeytin ağaçlarının kesilmesini engellemek için çadır kuran yoldaşımız Çiğdem Mutlu Arslan'ın zeytin direnişine 48. gününde müdahale oldu. Polis ve jandarmanın çadır kurulan alana gerçekleştirdiği müdahale ile zeytin ağaçlarının sökülmesini sağladı. Zeytinlik bu müdahale sonucunda elle-

rinde kamulaştırma kararı olmadan yol geçirme bahanesiyle hukuksuzca gasp edilmiş oldu. Müdahaleye karşı Hatay İl Sözcümüz Hasan Özgün ve parti heyetimiz alana giderek Arslan'a destek oldu. Alanda açıklama yapan Arslan şöyle konuştu: "Ben burada benim ve diğer vatandaşların mağdur edildiğini dile getirmek için direnişimi sürdürdüm.

Doğa katliamlarına dur demek ve gelecekte bu tür olayların yaşanmaması için örnek teşkil edecek bir direniş sergilemek istedim. Umarım bu, diğerleri için de umut verici olur çünkü biz aslında kazandık, kaybetmedik. Hukuksuzluğu ifşa ettik ve bu durumla gurur duyuyorum. Yanımda olan ve destek veren herkese teşekkür ederim."

PARTİ'YE

Kendine odaklanma ve kendini aşma üzerine

Kendini aşma, yeni bir bilgi (zihinsel), bedensel (biyolojik-fizyolojik) bir güçtür bazen; en çokta kişinin yetmezliklerini aşması, içindeki zaafırları koparıp atmasıyla mümkün olabiliyor.

Haydar Arıkışu

Devrimcilikte bireyin karşısına çıkabilecek en kötü/zorlu düşman hep kendisi oluyor; işin cilvesi değil doğasında bu var. Bu nedenle de hep savaşarak kendimizi yenmeliyiz. İnsanın dünyaya gelişle birlikte, onu kuşatan "etrafının" verdiği hayret ve şaşkınlıkla, daima kendini aşması gerektiğini görüyoruz ve seziyoruz; yeni doğan bir çocuğun şaşkınlığını, ilkçağ filozoflarının evreni düşümlerindeki hayreti düşünün böyle değil midir? Kendini aşma, yeni bir bilgi (zihinsel), bedensel (biyolojik-fizyolojik) bir güçtür bazen; en çokta kişinin yetmezliklerini aşması, içindeki zaafırları koparıp atmasıyla mümkün olabiliyor.

Kritik aşamalar

Devrimcilğe ilk adımı; "yol"u, ideolojiyi bilmek öğrenmek ise; ikinci adımı da örgütlenmektir. Orda durmaz, bir siyasi partide/grupta kendini örgütlü olarak var eden kişi, "örgütleyen" siyasetini propaganda eden, üreten olmadıkça devrimciliği sürdürmekte zorlanır. Örgütlenen artık örgütlemelidir. Örgütlemek, görüş, yapı, başarı sanatıdır. Başarıyla gelen ilerleme, bireyin hem kendisinin hem partisinin yeni kapasiteler kazanması ve politikanın mekanizmasının işletilmesidir. Politikanın mekanizması kişinin gerçekliğine, gönlüne göre işlemez; onun kendince yolu vardır, temposu, dayattığı görevler vardır. Kritik olan tam da burasıdır; çünkü başarıda, sonuç alma yeteneği saklıdır. (Yetenek/hüner ki; bilgi, çalışkanlık, cesaret, istekten öte sanat, estetik; ince bir derinlik, asabiyet gerektiriyor) başarıda cüret, hamle, hep "bir adım önde olma" isteği vardır ve İktidar olma, devrimi isteme kararlığı, derinliği, keskinliği birliktedir; zaafılardan, yetmezliklerden, konfor alanı ve düzenle "kendiliğinden uzlaşmadan" kopuş gerektirir. Oportünizmin, düzenle uzlaşmanın, beceriksizliğin bataklığı; korkaklık, iktidarı, devrimi istememe illetinden türer. Önce "zaaf" olarak belirir, sonra "fraksiyon"

olarak derinleştirir; en sonunda da davanın, yoldaşlığın, örgütlülüğün "anlamsızlığı" ruh zehirlenmesine uğratar bireyi. İşte örgütten/partiden kopuşlar tam bu noktadan başlar. Kişi kendine bakmaz, yanlış arar. "Pireye kızır yorgancı yakar" (Bilindik bir küçük burjuva hastalığıdır ves-selam!) Siyasetten uzaklaştıkça "ahlakçı" olur, "Doğrucu Davut" kesilir ve "felsefi" olarak da bu "özcülü"ten kaynağını bulur.

Ne ararsan kendinden ara

Başarısızlıklar(ı), eksiklikler, ertelemeler, yan gelip yatmalar(ı) ortadayken kendine odaklanmaz, çevresine bakar; yoldaşında, partisinde bulur "büyülü" kusuru. Eh! Yaşamının tüm çözümsüzlüğüne cevap bulunmuştur artık. Arkası gelir hemen; üzerine "Bir bardak sudan fırtına koparmasını" da bilir. Bir hevesle, belki de ayakları "bilmeden" sessizce getirmiştir onu aramıza; ama o en büyük gürlüğü koparak çekip gider.

Kendimizi aşmak için

Harekete yeni kazanımlar yerine, örgütlenme ve yaşam alanlarında uyuşup "aristokratlaşıkça", proleter bilincin keskinliğinde devrimi her şeyden üstün tutmadan; eleştiriden ve devrimci yaşamın karmaşık sorunlarından kaçtıkça, Kitle içinde tutunamazken; Kendine sevdalanıp, kendi duygu-duygudüşünselliğine yapışp kaldıkça, Biçimi(partiye) harcıyıp içeriği daha önemli gören özcülüğüyle; örgüt biçimine kazan kaldırıp, disiplinini hiç ettikçe, Güç istenç-sizliği koruluğunda, proletarya iktidarından korktukça, Ve görevlerini erteleyip dururken, kararsız ruh hallerindeyken "sinsi-ce" mücadelenin içinde "kendini unutturan" söz alma-yansız kalan bir yakalanmazlık becerikliliğiyle; parlak laf ebeklikleriyle/ötüşlülüğüyle; tüm zaafırla ve zaafırlarla devrime, devrimciliğe karşı dayanışma içindeyken; Ne mümkün kendini aşmak!

YÜRÜYEN YAZILAR

Cıktı!

YÜRÜYEN YAZILAR
2022-2024 arasında İsmail'in gerçekleştirdiği, Zamanın ve Biz Soyadını alan yazıların, yazan yazılardan oluşan 72 sayfa. *Yürüyen Yazılar* kitap olarak basıldı.

Kitabın editörlüğünü Toplumsal Özgürlük, Kritik 11 Grubu ve İsmail'in gerçekleştirdiği.

toplumsal özgürlük

Sahibi ve Sorumlu Yazışleri Müdürü: Savaş Çiçek
Adres: İstiklal Cad. Balo Sok. Tokatlıyan Han No: 21 Beyoğlu
Baskı: İhlas Gazetecilik A.Ş. Merkez Mah. 29 Ekim Cad. İhlas Plaza
No: 11A/41 Yenibosna/Bahçelievler, İstanbul Tel: 0212 454 30 00